

χους ἀγράμματος και ἀπελέκητους Βουργάρους με διοικητική ἐξουσία.

Ἀμέσως ὕστερ' ἀπὸ τὴς σφαγῆς τῶν Τούρκων καὶ τῇ διαρπαγῇ ἐνεργήθηκε συστηματικὴ καὶ ἀτέλειωτη καταδίωξη τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ, ἀπὸ τῇ μιᾷ γὰρ νὰ σκεπάσουν τὰ κακουργήματά τους ἀποδίδοντάς τα στὸ ντόπιο πληθυσμό, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη γὰρ νὰ σπᾶσουν καὶ νὰ μηδενίσουν οἰκονομικὰ τοὺς Ἕλληνες. Ἐνεργεῖσαν ἐνάντια στοὺς Ἕλληνες μετὴν πρόφασιν πὼς ἐρευνοῦν γιὰ τὴν ἀπόδοση τῶν ἀρπαγμένων καὶ ἀνακάλυψιν τῶν σφάχτηδων τῶν Τούρκων. Μετὴν πρόφασιν ἀναζήτησης τῶν κλεμμένων, ἀπογύμνωσαν ὅλη τὴν Ἑλληνικὴ περιφέρεια τῆς Δράμας. Καὶ μετὴν πρόφασιν ἀνακάλυψης τῶν σφάχτηδων ἐνεργεῖσαν πολυάριθμες σύλληψεις Ἑλλήνων, τοὺς φυλάκιζαν, κ' ὕστερ' ἀπὸ γενναία χρηματικὴ ἀφαίμαξη τοὺς ἀπολοῦσαν.

Γιὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ μεταχειρίστηκαν καὶ τὴν ἐπίταξιν καὶ ἱππωνία. Οὕτε ἀπόδειξες ἔδιναν οὔτε τίποτα. Ὅποιος ζήτοῦσε ἀπόδειξιν, ἔτρωγε ξύλον τῆς χρονιάς του. Ἐδάρθησαν ὅλοι οἱ καλύτεροι τῆς Δράμας.

Στὴν καταδίωξιν τῶν Ἑλλήνων πρωταγωνιστές: ὁ Ντόμπρεφ, ὁ διοικητὴς τῆς Δράμας, ὁ Μπατσεδάρωφ, ἐπιθεωρητὴς πολιτικῆς, ὁ Κίνεφ, ἐπαρχος. Σ' αὐτοὺς ἀκατάπαυτα διαμαρτυροῦταν, μὰ δίχως ἀποτέλεσμα, μ' ὅλο τὸ ἔντονον ὕψος του, ὁ Μητροπολίτης τῆς Δράμας Ἀγαθάγγελος.

Θέλησαν καὶ νὰ δολοφονήσουν τὸ Μητροπολίτη.

Καὶ μιὰ πονηριὰ τῆς Βουργάρικης διοίκησης τῆς Δράμας: Μίαν Ἀγγλικὴ ἀποστολή, ποῦρθε νὰ ἴδῃ τὴν κατάστασιν καὶ θέληνε νὰ ἐπισκεφτῇ τὴν Καρλίκοδα, ἔπου ἔγινε μεγάλη καταστροφὴ, οἱ Βούργαροι τὴν ὠδήγησαν σ' ἄλλο χωριό, τὴν Κουμπάλιστα, καὶ εἶπαν στοὺς Ἑγγλέζους πὼς εἶταν ἡ Καρλίκοδα. Τὴν Κουμπάλιστα τὴν εἶχε προστατέψει ἀπ' τὴ σφαγὴ ὁ Πανίτσας, ποῦ φάνηκε ἀνθρωπινώτερος ἀπ' τοὺς ἐλευθερωτῆς, ποῦ κατέβηκαν ἀπ' τὴ Βουργαρία.

Αὐτὲς εἰν' οἱ πληροφορίες.

Γιὰ τὴν ἀντιγραφὴν τους:

ΛΥΔΟΣ ΠΟΔΑΒΡΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ ΤΗΣ Κας ΦΛΩΡΑ — ΚΑΡΑΒΙΑ

Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ καλλιτεχνικὴ αὐτὴ ἐκστρατεία νικᾷ τὴν ἀδράνεια καὶ τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ σημερινοῦ τεχνίτη μας. Στὴν τόπον μας ποῦ δύσκολα τὸ κουνόμει ἀπ' τὴ γωνιά μας, ποῦ ζοῦμε καὶ πεθαίνουμε χωρὶς οὔτε κἀν νὰ φανταστοῦμε κάτι τόσο γειτονικὲς ὁμορφίαι, ἀτονοῦμε καὶ σβύνουμε στὸ στερέωμα τῆς τέχνης, μετὰ σπάνιες μόνο ἀναλαμπές.

Οἱ σπουδὲς καὶ ἐντύπώσεις, οἱ φερμένες μέσα ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ πολέμου, μᾶς παρουσιάζουν ἓνα ὁμορφο σύνολο, ποῦ ἡ συγκίνησις τῆς ζωγράφου ἐξωτερίκεψε ὅπως μποροῦσε μετὰ τῆς στιγμῆς τὴν ἔμπνευσιν· ἔτσι μᾶς χαρίζει τὰ αἰσθητικὰ ποῦ ἔζησε καὶ μᾶς μεταγγίζει τὴν ἀγαλλίασίν της.

Μέσα στὴ συλλογὴ αὐτὴ, ποῦ ἡ ζωγραφικὴ ὁρμὴ τραγουδεῖ σὲ διάφορους τόνους τὰ μοτίβα τῆς —ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸ δυσκολόβρετο καλλιτεχνικὸ πνεῦμα μᾶς παρέχει καὶ ἄλλες ἀνώτερες ἀπόλαυσεις ἀπὸ τὴς ζωγραφικῆς ἡδονῆς. Ἐνα κανόνι ποῦ στέκεται Σουλτανικά, ἀπάνω στοὺς βουνίσσιους ὀρίζοντες, βασιλεὺς, θαρρεῖς, σὰ σύμβολο συνολικὸ τοῦ πολέμου, τὰ σκλαβωμένα ἐκεῖ πέρα ὀλόγυρα τὰ βουνὰ ποῦ ἀφίνουν ἐλεύτερον τὸ διάδω τους στὸ νικηφόρο στρατό. Γι' αὐτὸ δὲν εἶναι πάντα ἡ ἔφεση τῆς ζωγραφικῆς ἐργασίας ποῦ κάμνει τὰ ὁμορφα ἔργα, μὰ ἡ ἔμπνευσιν καὶ ἡ ἐρμηνεία τοῦ κάτι ποῦ μᾶς παρουσιάζει ἡ φύσις. Ἐτσι τὸ σκίτσος τοῦ Τούρκου αἰχμαλώτου, μοῦ φαίνεται ν' ἀπλώνεται καὶ νὰ ζωγραφίσῃ τοῦ νικημένου τὴν ἀπελπισίαν καὶ συντριβή, σύμβολα βαθειά, ποῦ ἀποτυπώνουν πλατεῖα τὰ συναισθήματα τὰ καθολικά ποῦ γι' αὐτὰ παλέδουν τὰ ἰδανικά τῆς τέχνης.

Καὶ ἂν δὲν μποροῦμε ν' ἀποκαλέσουμε ἐποποιῖαν τοῦ πολέμου μας τὰ ἱστορικὰ αὐτὰ ντοκουμέντα, μᾶς παρουσιάζονται ὅμως εὐκόλως σὰ διακοσμητικὰ τῶν ἡσῶν θὰ γραφοῦν. Ἡ Κα Καραβία ποῦ θὰ εἶχε ἴσως τὴ φιλοδοξίαν νὰ παραστήσῃ ὅλους ὅσοι βρέθηκαν στὸν παρόντα πόλεμον, καὶ ποῦ ἡ ζήτησις αὐτὴ τὴν ἀδικεῖ κάποιες φορές, μᾶς δείχνει κεφαλὲς μαστόρους προσωπὸγράφου. Μεταχειρίζεται μετὰ περιστῇ ποικιλίαν τὸ μολύδι καὶ τὴν κιμωλία, στὰ σκιόφωτα μετὰ πολλὴ δύναμιν καὶ χάριν τὰ χρωματιστὰ τῆς σκίτσας, ποῦ ὅσο καὶ ἂν ἔχουνε τὸ εὐκόλο χρωματοχύσιμο καὶ τὸ φαρδὺ τρόπο, τοὺς λείπει ὅμως ἡ ἔμπνευσιν καὶ φαίνεται πὼς ἔγειναν σὲ κακὰς ὥρας, — γιὰ τὴς Κας Καραβίαν εἶδαμε πολυτιμώτερες χρωματοτυπίαι καὶ ἀτμοσφαῖρες ἁρμονι-

κώτερες. Μὲ συναδελφικὴ ἐλικρίνεια χαιρετοῦμε τὴν ἀξιόλογον ἐργασία της. Καλὸ παράδειγμα, στοὺς ἄλλους—κ' ἔχει δίκιο ὁ Taine λέγοντας, πῶς ὁ τεχνίτης ποὺ θέλει νὰ ξετυλιχτῇ, πρέπει ν' ἀφίνη τὴν περικυκλωσιά του; τουλάχιστο γιὰ μερικὸ καιρὸ τὸ χρόνο.

Ἔτσι γίνεται δουλειά, κερδίζει ἡ τέχνη καὶ συνηθίζει κι ὁ κόσμος κάτι νὰ βλέπῃ ἐμπνευσμένο ἀπὸ ἀνάγκη τῆς ψυχῆς.

K. ΜΑΛΕΑΣ

Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Ἡ συναυλία τῆς προπερασμένης Παρασκευῆς στὸ Δημοτικὸ Θέατρο ἐσημείωσε ἀληθινὴ ἐπιτυχία. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἀποδώσει κανεὶς τὸ περισσότερο στὴ συνεργασία τῶν καθηγητῶν τῶν δυὸ Ὁδῶν, ποὺ ξεχνώντας κάθε ψυχρότητα μεταξὺ τους, ἀνάρμοστη τέλεια σὲ ἀνθρώπους μὲ ἐλεύτερες ἰδέες καὶ μακριὰ ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινη ταπεινότητα, ὅπως πρέπει νὰναι κάθε ἀρτίστας, ἀποφάσισαν νὰ δώσουν μαζί μιὰ συναυλία ποὺ ἀποτελέσει ἓνα ἄρτιο σύνολο. Καὶ φυσικά. Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ γίνεται ἀπὸ καιρὸ καὶ πολὺ συχνά. Κἀντι παρόμοιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸ θέατρό μας, καὶ ἐνῶ ὑπάρχουν τόσοι δυνατοὶ καλλιτέχνες, ὁ καθένας ἔχει τὴν ταπεινὴ φιλοδοξία νὰ χεῖ ἓνα δικό του θίασο, ποὺ ἀποτελοῦν ἓνα σωρὸ ἄλλοι ἀσήμενοι, σὲ σημεῖο ποὺ καὶ αὐτὴ ἡ ἀξία τους νὰ χάνεται μὲς στὴ χαλαρότητα τοῦ συνόλου.

Ἡ συναυλία ἄρχισε μὲ τὴν ἐχτέλεση δυὸ ὀδικῶν ἔργων ἀπὸ τὴ χορωδία τῆς κ. Λότνερ. Ὁ «Ψαλμός» τοῦ Mendelssohn, μὲ ὅλη τὴ βαθύτητα καὶ τὸ θρησκευτικὸ αἶσθημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς τοῦ Händel, ἀποδόθηκε μὲ πολλὴν ἀκρίβεια.

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μᾶς δίνεται ἀφορμὴ νὰ ἐκτιμήσουμε τὴν ἀκούραστη ἐργασία τῶν δυὸ ἀφοσιωμένων αὐτῶν ἐργατῶν, τῆς κ. Λότνερ καὶ τοῦ κ. Μπέμμερ, μὲ ὅλο τὸν ἀποκλεισμὸ ποὺ κάνουν στὸ Ὁδεῖο τους καὶ μὲ ὅλα τὰ ἐμπόδια ποὺ ἔχουν νὰ νικήσουν. Δὲν ἐλέγχουμε τὴν ἐργασία τοῦ Ὁδεῖου Ἀθηνῶν, μὰ ἂν ἔχουμε νὰ σημειώσουμε μιὰ μουσικὴ περίοδο ποὺ νὰ χαρακτηρίζῃ ὅσο καὶ νὰναι ἓνα βῆμα πρόδου στὸν τόπο μας, αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ ἐχτέλεση τῶν ἔργων τοῦ Grieg ἢ τοῦ Brahms ἀπὸ ἓνα πιάνο ἢ ἀπὸ ἓνα κουίντέττο τὸ πολὺ, μὰ ἡ ἐχτέλεση μιᾶς διαλεκτῆς σειρᾶς ὁρατορίων, ἀπὸ τὰ πιὸ δυνατὰ καὶ δύσκολα τῶν κλασικῶν τῆς Γερμανίας, ποὺ παρακολούθησαμε ὅχι καὶ λίγες φορὲς στὴ σάλα τοῦ Ὁδεῖου Λότνερ.

Ὑστερα ἡ δεσποινίδα Ζίφου ἔπαιξε βιολί. Γιὰ τὴν τέχνη της εἶναι λίγο ὅ,τι καὶ ἂν πεῖ κανεὶς. Οἱ δοξαριές της οἱ γερὲς καὶ ἀντρίκιες, ἡ agilité της, ὡς καὶ ἡ στάση της ἀκόμα, σὲ διέθεταν ἔτσι, ποὺ τίποτε ἄλλο νὰ μὴ μپορεῖς νὰ βλέπεις παρὰ τὴ χάρη της καὶ τίποτε ἄλλο νὰ μὴν ἀκοῦς παρὰ τὴς ἀρμονικῆς πλημμύρας ποὺ ἐξέχυνε τὸ βιολί της. Θέλω νὰ πῶ πῶς σ' ἔκανε καὶ χωρὶς νὰ θέλεις ἀκόμα νὰ τὴν παρακολουθεῖς. Κάποιος εἶπε πῶς ἂν τὴ στιγμὴ κείνη ἔπαιρνε φωτιὰ τὸ θέατρο δὲ θὰ προσπαθοῦσε νὰ δεῖ πῶς θὰ σωθεῖ, μὰ πῶς δὲ θὰ χάσει ἔστω καὶ μιὰ νότα τοῦ βιολιοῦ της!

Εἶναι ὑπερβολικὸ μὰ τὸ ἀναφέρουμε καὶ μεις ὡς ὑπερβολὴ καὶ ὅχι γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώσουμε. Τὸ ὅ,τι πάλε ἔπαιξε θαυμάσια εἶναι ἐπίσης βέβαιο, ὅσο καὶ ἡ ὑπερβολὴ τοῦ φίλου μου πολὺ κωμική.

Ἡ κ. Φωκᾶ ὕστερα τραγούδησε τὴν ξέρουν ὅλοι καὶ πολλὰς φορὲς θὰ γράφτηκαν λόγια ἀντάξιά της. Οἱ λαρυγγισμοὶ της οἱ ἀηδονήσιοι, ἡ φωνή της ἡ ρευστὴ σὰν τὸ γέλιο τοῦ νεροῦ ποὺ τρέχει ἀνάμεσα σὲ βράχια, οἱ μοναδικὲς τρίλλιες της (ἂν καὶ δὲν τις κάνει μὲ τὴ φυσικὴ της φωνή) στὴν Papillon τοῦ Campra καὶ σ' ἓνα μέρος ἀπὸ τὴν ὄπερα τοῦ Rameau τὸν Hippolyte et Aricie, ἐπροκάλεσαν τὴ δίκαια θύελλα τοῦ ἐκλεχτοῦ κόσμου ποὺ τὴν ἀκούγε. Στὸ τέλος τοῦ πρώτου μέρους δόθηκε ἓνα κουαρτέτο σὲ mi bémol τοῦ Dvorák.

Τὸ ἔργο αὐτὸ ἐχτελούμενο ἀπὸ τέσσερις μοναδικούς καλλιτέχνες ὅπως τὸ Μπέμμερ, τὸ Βασενχόβεν, τὸ Σαϊφφερ καὶ τὸ Μπουστινπουί, εἶταν τὸ maximum τῆς ἐπιτυχίας τοῦ προχτεσινοῦ κοντσέρτου (ἂν καὶ κάποιος γνωστὸς νικητὴς συγγραφέας μᾶς ἐβεβαίωσε μὲ ἀρκετὴ δόση σοβαροφάνειας, σὰ νὰθελε καὶ ὁ ἴδιος νὰ πιστέψῃ ὅ,τι ἔλεγε, πῶς εἶταν πολὺ ἀνώτερος ἓνας λαρυγγισμὸς τῆς Κας Φωκᾶ ἀπὸ τὸ ἔργο αὐτό!) Τὸ lento του εἶταν ἀλήθεια κομμάτι ποὺ μᾶς θύμιζε πολὺ περισσότερο τοὺς κλασικοὺς παρὰ ποὺ ἐχαρακτήριζε τὴ σχολὴ τοῦ μεγάλου τσέχου.

Ὁ Βασενχόβεν, πιανίστας ποὺ ξέρει τί θὰ πεῖ σεμνοπρέπεια στὴν Τέχνη καὶ δὲ νομίζει πῶς εἰ δυνατός νότες βγαίνουν χοροπηδώντας πάνω στὸ κάθισμα καὶ σαλεύοντας νευρικὰ τὸ κεφάλι, ὁ δαιμόνιος Σαϊφφερ, ὁ Μπουστινπουί καὶ ὁ Μπέμμερ ποὺ μᾶς δίνει τὴν πιὸ συγκινητικὴν ἐντύπωση, σὰ σκύβει στὸ βιολιντσέλλο του μὲ στοργὴ πατέρα στὸ παιδί του, θέλοντας νὰ τὸ ἐμψυχώσει, ἔπαιξαν ὅπως ἐπερίμενε ὁ καθένας ἀπὸ μουσικοὺς τῆς περιωπῆς τους.

Τὸ δεύτερο μέρος ἄρχισε μὲ τὴ «Λήθη» τοῦ Καλομοίρη. Ἐγραψαν μὲ πολὺν ἐνθουσιασμὸ γι' αὐτὴ τὴ σύνθεση. Ἐμεῖς λέμε πῶς εἶταν ἀληθινὰ ὡ-

ραία μὰ μὲ μιὰ ἐπιφύλαξη πάντα. Τὸ μοτίβο του χαρακτηριστικὸ καὶ βαθύ, μὰ οἱ μουσικὲς του φράσεις σὰν ἀσυμπλήρωτες καὶ κομμένες. Ἔχουμε νὰ παρατηρήσουμε ἀκόμα πὼς ἐνῶ στὴ «Λήθη», τὸ ἀριστοκρατικὸ αὐτὸ ἀνάγλυφο τοῦ Μαβίλη, ποὺ δὲν ἔχει τίποτα σκεδὸν ρωμαϊκὸ, ἤρε ἓνα μοτίβο τόσο σύμφωνο μὲ τὴ λαθασμένη πάντα ἀντίληψη ποὺ ἔχουν γιὰ τὴ λαϊκὴ, γιὰ τὴν ἐθνικὴ μουσικὴ μας, στὴ μελοποίηση τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν εἶναι περισσότερο ξένος. Ἄν ἓνας ἄνθρωπος ποὺ νοιώθει βαθεῖα τὴ ρωμαϊκὴ ψυχὴ μὲ ὅλο τὸ πλάτος τῆς καὶ μὲ ὅλες τὶς μορφές τῆς ἀκούγοντας τὰ δημοτικὰ τραγούδια τοῦ μπορέσει νὰ πεῖ εὐσυνειδητὰ πὼς εἶναι ἀλήθεια τέτοια, τότε δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ χειροκροτήσουμε καὶ μεῖς.

Ὅ,τι καὶ νᾶναι, ὁ Καλομοίρης ὡς ἀρχηγός, ὡς πρωτεργάτης μιᾶς Ἰδέας, ἐνὸς ἀγῶνα, μιᾶς εὐγενικῆς καὶ μεγάλης προσπάθειας πρέπει νὰ στέκει πολὺ ψηλὰ στὴ συνείδηση τοῦ κάθε ποὺ νοιώθει τὸ Καλὸ καὶ τὸ περισσότερο ποὺ ἐργάζεται γιὰ τὴν τέχνη στὸν τόπο μας. Ἄν εἶπαμε κάτι, αὐτὸ δὲν ἐγινε ἀπὸ φόβο πὼς οἱ πολλοὶ ἐπαινῶνται καὶ οἱ ἐνθουσιασμοὶ θὰ τὸν κάνουν νὰ πιστέψει πὼς ἔφτασε ἀλήθεια στὸ σημεῖο ποὺ θέλει καὶ ποὺ προσμένουμε καὶ μεῖς. Ὁ Καλομοίρης εἶναι ἀληθινὸς καλλιτέχνης, μὲ ἀληθινὴ ἐμπνευση καὶ μὲ ἀληθινὴ συναίστηση τοῦ προορισμοῦ του, ὥστε κάθε τέτοιος φόβος νὰ φεύγει. Ἄν εἶπαμε κάτι τὸ κάναμε ἀπὸ μιὰν ὑποχρέωση.

Μὲ τὴν ἐχτέλεση τοῦ Zigeuner — Weisec του Sarasate ἀπὸ τὴ δεσποινίδα Ζίφου καὶ δυὸ ὠδικῶν ἔργων (τὸ ἓνα ἀπ' αὐτὰ ἡ «Τσιγγάνικη Ζωή» τοῦ Schumann, τὸ μοναδικὸ αὐτὸ τραγούδι γιὰ τὸ ὅποιο καὶ ἄλλη φορὰ γράψαμε στὸ «Νουμά») ἀπὸ τὴ μιχτὴ χορωδία τῆς κ. Λότνερ, ἐτελείωσεν ἡ συναυλία. Στὸ τέλος ἔψαλαν καὶ οἱ μαθήτριες τοῦ Ἀρσακείου μὲ ἀρκετὴ χάρη ἂν καὶ πολὺ στενοχωρημένες ποὺ βρίσκονταν πάνω σὲ σκηνή, στόχοι τῶν ἀπληστων ματιῶν! Καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλη ξεποψή ἡ συναυλία ἐπέτυχε. Καὶ μὲ μιὰν ἐσπερίδα ποὺ δίνεται στὸ Δημοτικὸ ὑπὸ τὴν προστασία τῆς Βασίλισσας καὶ μὲ σκοπὸ πατριωτικὸ δὲν ἐπερίμενε κανένας βέβαια καὶ ἀλλοιῶς.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

— Τὴν περασμένη Δευτέρα τὸ δειλινὸ μᾶς διάβασε στὸ θέατρο Κυβέλης ὁ Ποριώτης τῇ «Ροδόπη» του. Ὁ Ποριώτης παραλλάζοντας τεχνικὰ ἓνα γνωσιότατο δημοτικὸ θρόλο καὶ δουλεύοντας Ποριώτικα, δηλ. καλοσυνειδητὰ, σκάρωσε μιὰ πρῶτης γραμμῆς τραγωδία, ποὺ θὰ κάμει βαθιὰ ἐντύπωση ὅτα σὲ λίγο παιχτεῖ ἀπὸ τὸ θίασο τῆς κ. Κυβέλης. Ὅσοι τὴν ἀκούσαμε τοῦ σφίξαμε γκαρδιακὰ τὸ χέρι γιὰ τὴ μεγάλῃ ἐπιτυχία του.

© Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἡ Μυρτιώτισσα δημοσίεψε στὰ τελευταῖα «Παναθηναία» τρία καινούρια τραγουδάκια. Ξανατυπώνουμε δὲ ἓνα ἀπ' αὐτά, τὸ πρὸ ὁμορφο, κατὰ τὴ γνώμη μας :

Μηδὲ ὁ πόνος μου δὲ σὲ κρατᾷ
μηδὲ πιά τὰ δάκρυά μου,
κάθε μέρα φεύγεις μακριὰ
κι ὅλο πρὸ μακριὰ μου.

Τυλιγμένος μὲς στὴ συγνεφία
καὶ στὴν καταχνιάν, ἀλοιὰ μου,
δὲ σὲ ξεχωρίζει καθαρά
ἡ θάμνη ματιά μου.

Κι ἂν χαθεῖς γιὰ μὲ παντοτεινά,
θλιβερὲ Ἐρωτά μου,
πάνε τῆς ψυχῆς μου τὰ φτερά,
πάει καὶ τὸ χρυσάφι τῆς καρδιάς μου.

— Στὴν «Πατρίδα» τῆς Τετράδης ὁ Ματσούκας δημοσίεψε τὸ ἀκόλουθο ποίημα, μὲ τὸν τίτλο «Ὁργὴ Θεοῦ».

Δικαιοσύνη ξένου δὲν προσμένουμε
Κ' ἐκδίκηση ἀπ' ἄλλου δὲν καρτεροῦμε,
Μονάχοι μας τὸ αἷμα ποὺ μᾶς ἤπιατε,
Χίλις φορές καὶ μεῖς θὰ σᾶς τὸ πιούμε.

Παλληκαρίσια, ἀντρίκια, ὄχι ἄτιμα,
Ὅχι παιδιὰ, γυναῖκες, γέρους, ὄχι·
Σὲ λύκους σὲ θρασίμια, ἀγριοτσάκαλα,
Τὸ χέρι μας θὰ πέση μὲ τὸ βρόχι.

Ὁργὴ Θεοῦ λαμπάδιασε καὶ φούντωσε
Θεοῦ Δικαιοσύνη καὶ προφτάνει,
Μετανοιωμένους ὅλους κι' ἀμενάνοιωτους,
Θὰ σᾶς ρουφήξῃ πύρινο ποτάμι.

“ΜΟΥΣΙΚΗ,”

13—15 Στοὰ Ἀρσακείου 13—15. — Ἀθήναι

Ὅλη ἡ κλασσικὴ μουσικὴ.

Ὅλα τὰ νεώτερα succes.

Ὅλα τὰ τραγούδια ὅλων τῶν Ἑλλήνων συνθετῶν.

Τὰ νεώτερα Ἑλληνικὰ ἐμβατήρια.

Γ. Λαμπελὲτ ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Θ. Σακελλαρίδου ΕΛΛ ΔΟΞΑ

Σπ. Σαμάρα ΟΙ ΝΙΚΗΤΑΙ

Μ. Καλομοίρη ΕΜΠΡΟΣ

Ι. Κάισαρη ΛΕΥΘΕΡΩΜΕΝΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Ὁ Ἐκδοτικὸς οἶκος «Μουσικὴ» χάρις εἰς τὴν ἵδρυσιν τοῦ χαρακτικοῦ του τμήματος ἀναλαμβάνει τὴν ἐκδοσὶν μουσικῶν τεμαχίων καὶ διὰ λογαριασμὸν τρίτων εἰς τιμὰς συγκαταβατικὰς.